

Маринъ.

Што трѣбова да направишь? Попитай се сама: дѣте ли си? Дѣте ли е той? Трѣбова да докажешъ, че не си дѣте. Ето всичко. Игри тѣ са позволени на дѣтинство то. Първо то доказателство на възжалость тѣ не е ли отричаніе то и прѣсканіе то по вѣтровете на тия игри? Жьртвата може да се види мъчна само на тоя, който е осъденъ да си остане всякога съ дѣтински умъ. И ако бѣше само това!

Олга.

Ти искашь . . .

Маринъ.

Тая жьртва и Балкански е помилованъ. Пада се да я направи той. Добриѣта на Тахсинъ паша отказва се да я иска отъ него. Той иска да спаси Балкански, — царската милость издѣйствувана отъ него свидѣтелствова за това, — и въ уважение то си къмъ него не иска да оскърби чувствата му. Той знае колко ште се кае за тая благородна съвестность, заштото царската милость му дава само минути, — и тия минути веднажъ изминатъ ли страшний и непреклонимый законъ възима свои ти права, — нъ не му дава срьдце да я прѣстъпи. Тая пѣ-послѣдняя прѣграда, за която азъ се смѣхъ въ начало то, отъ минута на минута заплашва да стане гибелна за Балкански. Азъ треперехъ. Не ѣ се боя вече, като ни дохождашь ти на помощъ. Ти познавашъ Балкански отъ много врѣме.

Олга.

Балкански е билъ само любовникъ за мене . . .

Маринъ.

То не ште каже, че само любовни думи са капали отъ устата му, когато се е срѣшталъ съ тебе. Печаленъ любовникъ, чийто разговори са истъкани само съ любовни увѣрявания. За първи пътъ ште зная, че нештастие то е непоправимо, ако се увѣря, че се е прѣдпазвалъ и прѣдъ тебе. За негово штастие, недовѣрчивость та и прѣдпазваніе то нѣматъ зимане-даване съ любовь та. Той ти е говорилъ за кроежи ти си, за лица та които са участвовали въ тѣхъ, за дѣйствія та на